

Una novella fascinant sobre una jove intèrpret que s'haurà d'enfrontar
als secrets de la seva família i de tot un país

LA CASA ALEMANYA

ANNETTE HESS

Columna

ANNETTE HESS
LA CASA
ALEMANYA

Traducció de Judith Raigal Aran

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *DEUTSCHES HAUS*
PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2019
© ULLSTEIN BUCHVERLAGUE GMBH, BERLÍN.
PUBLICAT EL 2018 PER ULLSTEIN VERLAG
© DE LA TRADUCCIÓ: JUDITH RAIGAL, 2019
AMB LA COL·LABORACIÓ DE PILAR ESTELRICH
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP 62
ISBN: 978-84-664-2491-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 3.975-2019

WWW.COLUMNAEDICIONS.CAT

La traducció de la pregària en hebreu ha estat adaptada a partir de la traducció elaborada directament de l'hebreu per la professora Maria Teresa Calders i Artís, de la Universitat de Barcelona.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Aquella nit hi havia hagut un altre incendi. En va sentir l'olor de seguida quan va sortir sense abric al carrer, ple del silenci del diumenge i cobert per una capa fina de neu. Semblava que aquella vegada havia estat ben a prop de casa seva. Aquella flaire intensa es podia diferenciar clarament de l'olor habitual de l'hivern: goma carbonitzada, roba cremada, metall desfet i, també, cuir i pèl socarrimats. Hi havia mares que protegien del fred els seus fills acabats de néixer amb una pell d'ovella. L'Eva es va tornar a preguntar qui podia ser capaç de fer una cosa així, qui es dedicava des de ja feia temps a entrar pel pati del darrere i de nit a les cases de lloguer per cremar els cotxets dels infants que les mares deixaven al vestíbul de l'edifici. «Ha de tractar-se d'un boig o d'uns nois miserables», pensaven molts. Per sort, aquests focs encara no havien provocat que s'incendiés cap casa. Encara no havia pres mal ningú. Només hi havien perdut diners, és clar. Comprar un cotxet nou als magatzems Hertie costa-

va cent vint marcs, una gran inversió per a les famílies joves.

«Famílies joves». Aquelles paraules ressonaven dins del cap de l'Eva com un eco. Caminava per la vorera amunt i avall, nerviosa. Feia un fred que pelava, però l'Eva, que només duia el vestit nou de seda blau cel, no tenia fred. De fet, suava a causa dels nervis. Era comprensible que n'estigués, de nerviosa, ja que estava esperant la «sort de la seva vida», tal com li deia sempre la seva germana en to burleta. L'Eva estava esperant el seu futur marit, que aquell dia, tercer diumenge d'Advent, volia presentar a la seva família. L'havien convidat a dinar. L'Eva va mirar el rellotge de polsera. La una i tres minuts. El Jürgen feia tard.

De tant en tant passava algun cotxe a poca velocitat. Conductors de diumenge. *Neuiscava*. Aquesta era la paraula que el pare de l'Eva s'havia inventat expressament per designar aquell fenomen meteorològic, és a dir, quan queien petits flocs de gel dels núvols. Era com si allà dalt hi hagués algú ratllant un bloc de gel immens. Algú que ho decidia tot. L'Eva va mirar el cel gris que s'elevava per sobre de les teulades blanquinoses. En aquell moment va adonar-se que hi havia algú que l'observava. A la finestra del primer pis, a sobre de les paraules «La Casa Alemanya», just al damunt de les lletres *an*, hi havia una figura de color marró clar que la contemplava des d'allà dalt. Era la seva mare. No es

movia, però a l'Eva li va semblar que la saludava, com si se n'acomiadés. L'Eva li va donar l'esquena ràpidament. Va empassar-se la saliva. Només faltava que es posés a plorar.

Es va obrir la porta de la fonda i en va sortir el seu pare, un home de figura feixuga que inspirava confiança. Duia la jaqueta blanca. Sense fer cas de l'Eva, va obrir la vitrina que hi havia al costat dret de la porta per col·locar-hi, suposadament, la carta nova, però l'Eva sabia que no estaria disponible fins a carnaval. En realitat, el seu pare estava fet un sac de nervis. N'estava molt, d'ella, i esperava amb gelosia l'home desconegut que havia de venir. L'Eva sentia com cantava en veu baixa per fer veure que aquell era un dia qualsevol. Entonava una cançó popular que, tot i posar-hi ganes, no cantava bé. El Ludwig Bruhns, a desgrat seu, tenia poca gràcia per a la música: «Cantem davant de les portes i estem de bon humor. Sota els til·leers».

A l'altra finestra, al costat de la mare de l'Eva, hi va aparèixer una dona jove amb els cabells de color ros clar i cardats. Va saludar l'Eva de forma exageradament exaltada. Tot i que era lluny, l'Eva va poder veure que estava trista, però no podia sentir-se'n responsable. Ja havia esperat prou temps que la seva germana gran es casés abans que ella. L'Eva, en veure que l'Annegret ja havia fet els vint-i-vuit anys i que no deixava d'engreixar-se, havia parlat en secret amb els seus pares i havien decidit

que no seguirien les convencions socials. Fet i fet, a ella també li havia passat gairebé l'edat de casar-se. No havia tingut gaires pretendents. La seva família no ho entenia. L'Eva es veia sana i femenina, amb els llavis gruixuts, el nas estret i els cabells llargs i rossos, que ella mateixa es tallava, pentinava i recollia en un monyo amb molta gràcia. Ara bé, els seus ulls sovint mostraven una mirada inquieta, com si esperés l'arribada d'una catàstrofe. L'Eva sospitava que aquella mirada intimidava els homes.

La una i cinc minuts. Cap notícia del Jürgen. Es va obrir la porta principal, que era a l'esquerra de la del restaurant. L'Eva va veure que en sortia el seu germà petit. L'Stefan no portava jaqueta i la seva mare, des de dalt, va començar a donar copets al vidre de la finestra i a gesticular preocupada. L'Stefan mirava fixament cap endavant. Com a mínim, s'havia posat el barret de llana taronja i els guants del mateix color. Arrossegava un trineu i, al seu voltant, el Purzel, el gos salsitxa negre de la família, avançava fent saltirons. Era un gos pèrfid, però tots l'estimaven molt.

—Quina pudor que fa, aquí! —va dir l'Stefan.

L'Eva va sospirar.

—Ja nomes hi faltàveu vosaltres! Aquesta família és una maledicció.

L'Stefan va començar a arrossegar el trineu d'un costat a l'altre per sobre de la capa fina de neu que hi

havia a la vorera. El Purzel va ensumar un fanal, va fer un parell de voltes ben animat i, finalment, va cagar sobre la neu fina. La merda fumejava. Les fulles del trineu esgarrapaven l'asfalt. Mentrestant, el pare de l'Eva el rascava amb la pala que feia servir per treure la neu que s'acumulava davant de la porta principal. L'Eva va veure com es tocava l'esquena i tancava els ulls amb força. Al seu pare li tornava a fer mal l'esquena, tot i que no ho admetia. Un matí d'octubre, després d'haver suportat aquell «refotut infern», tal com ell en deia, ja no es va poder llevar. L'Eva va trucar a una ambulància. A l'hospital municipal, li van fer una radiografia i li van detectar una hèrnia discal. El van operar i el metge li va recomanar que deixés la fonda. El Ludwig Bruhns li va contestar que tenia una família per alimentar. Com s'ho faria amb una pensió reduïda? Van intentar convèncer-lo que contractés un cuiner perquè deixés d'estar dret a la cuina, però el Ludwig s'havia negat a deixar que un desconegut entrés al seu regne. Finalment, van decidir que la solució era deixar de servir dinars i, des de la tardor, només obrien al vespre. Això havia fet que els ingressos s'haguessin reduït gairebé a la meitat, però el Ludwig estava molt millor de l'esquena. Malgrat aquesta millora, l'Eva sabia que el seu pare desitjava amb totes les seves forces poder tornar a obrir al migdia a la pròxima primavera. Al Ludwig Bruhns li encantava la seva feina. Li encantava que els clients s'asseguessin alegrement junts, que gaudissin dels plats que els servia i que tornessin a casa contents, tips i un xic beguts. «Tinc cura dels meus clients en cos i ànima», deia sempre satisfet i, per fer broma, la mare de l'Eva li contes-

tava: «Si ets un home de poca ambició, dedica't a la restauració». L'Eva tremolava. Tenia els braços encreuats i notava calfreds. Esperava amb totes les seves forces que el Jürgen tractés els seus pares amb respecte. En un parell d'ocasions l'havia vist tractar amb aire de superioritat cambrers i venedores.

—La policia! —va exclamar l'Stefan. S'aproximava un cotxe negre i blanc amb una sirena dalt del sostre. A dins, hi havia dos homes que duïen un uniforme blau marí. L'Stefan es va quedar immòbil, ple de respecte. L'Eva va pensar que segur que els agents anaven cap al lloc on havien cremat els cotxets per buscar-hi proves i preguntar als veïns de l'edifici si havien vist alguna cosa sospitosa aquella nit. El cotxe li va passar pel davant, gairebé sense fer soroll. Els agents de policia van saludar amb el cap el Ludwig i, després, l'Eva. La gent del barri es coneixia. A continuació, el cotxe va girar cap al Königstrasse. «Sí, segurament l'incendi ha estat a la colònia. A l'edifici nou de color rosa. Allà hi viuen algunes famílies joves. Famílies joves».

La una i dotze minuts. «No vindrà. S'ho ha repensat. Demà em trucarà i em dirà que això nostre no pot funcionar. Les nostres famílies són massa diferents, estimada Eva. Això no podem superar-ho». Xaf! L'Stefan li havia llençat una bola de neu que havia xocat directament al seu pit i la neu gelada li lliscava cap a l'escot.

L'Eva va agafar l'Stefan pel jersei i el va estirar cap a ella.

—Que no estàs bé del cap? Aquest vestit és nou de trinca!

L'Stefan li va somriure ensenyant-li totes les dents, que era la cara que feia quan se sentia culpable. L'Eva volia continuar renyant-lo, però tot just en aquell moment va aparèixer el cotxe groc del Jürgen al final del carrer. De la por que tenia, el cor li va fer un salt. L'Eva va maleir la seva constitució nerviosa massa delicada, que ja l'havia dut al metge en alguna ocasió. Calia que respirés lentament, però no ho aconseguia. De sobte, en aquell moment, mentre el Jürgen s'aproximava amb el seu cotxe, va veure clar que no hi havia res que pogués convèncer els seus pares que aquell noi podia fer feliç la seva filla, malgrat tenir tants diners. L'Eva ja podia reconèixer el rostre del Jürgen darrere del parabrisa. Feia cara de cansat. Se'l veia seriós. Ell no se la mirava i, durant un instant que es va fer etern, a l'Eva li va semblar que premeria l'accelerador i passaria de llarg, però va començar a frenar. L'Stefan va deixar anar:

—Té els cabells negres com un gitano!

El Jürgen es va apropar massa a la vorera. La goma dels pneumàtics va xerricar en tocar-la. L'Stefan va agafar la mà de l'Eva, que notava com la neu s'anava desfent i li baixava per l'escot. El Jürgen va apagar el motor i es va quedar uns segons assegut dins del cotxe. No oblidaria mai aquella imatge: les dues dones, l'una grassa i l'altra menuda, que el miraven pensant que ell no podia veure-

les, el nen que el mirava fixament i el pare voluminós de peu davant de la porta del restaurant amb la pala de treure la neu, disposat a qualsevol cosa. Tots el miraven com si fos un acusat que entrés al jutjat per primer cop i s'assegués al seu banc. Tots menys l'Eva, que li dedicava una mirada tímida plena d'amor.

El Jürgen va empassar-se la saliva, es va posar bé el barret i va agafar el ram de flors embolicat amb paper de seda que hi havia al seient de l'acompanyant. Va sortir del cotxe i es va acostar a l'Eva. Estava a punt de somriure-li quan, de sobte, va notar un pessic breu però dolorós al tou de la cama. Un gos salsitxa.

—Purzel! Fora, fora! —va cridar l'Eva—. Stefan, fes-lo entrar! Deixa'l al dormitori!

L'Stefan va remugar, però va agafar a coll el gos que pernejava i el va fer entrar dins de casa. L'Eva i el Jürgen es van mirar amb timidesa. No tenien clar com s'havien de saludar davant de la família de l'Eva. Es van donar la mà i van parlar tots dos a la vegada.

—Em sap greu, es moren de curiositat.

—Quin comitè de benvinguda! Quin honor!

Quan el Jürgen va deixar anar la mà de l'Eva, el pare, la mare i la germana van desaparèixer com si fossin conills que fugen per amagar-se al cau. L'Eva i el Jürgen es van quedar sols. Un vent gelat bufava amb força carrer avall.

—Et ve de gust menjar oca per dinar? —va preguntar l'Eva.

—Fa dies que no penso en res més.

—Només cal que t'entenguis amb el meu germà petit. Llavors els tindràs tots de part teva.

Tots dos van riure sense saber ben bé per què. El Jürgen es va dirigir cap a la porta de la fonda, però l'Eva el va fer girar cap a l'esquerra, cap a l'entrada principal. No volia que el Jürgen passés pel menjador de la fonda, que era mig fosc i feia olor de cervesa vessada i cendra humida. Van pujar les escales encerades amb la barana negra per entrar a la casa, que era a sobre de la fonda. Després de la guerra, havien reconstruït aquella casa de dos pisos que havia quedat gairebé del tot destrossada a causa d'un atac aeri a la ciutat. L'endemà d'aquell infern, només n'havia quedat la barra, a la intempèrie, sense cap protecció.

A dalt, a la porta d'entrada, els esperava la mare de l'Eva amb el seu somriure prefabricat, que normalment lluia quan rebia els clients habituals de la fonda. L'Stefan anomenava aquell posat la «cara ensucrada». L'Edith Bruhns s'havia posat el collaret granat de dues files. També duia les arracades daurades amb les perles cultivades que penjaven i l'agulla de pit d'or pur en forma de trèvol. L'Edith Bruhns exhibia tot el seu joier, cosa que l'Eva encara no havia presenciada mai. No va poder evitar pensar en el conte de l'arbre de Nadal que havia llegit a l'Stefan. Després de les festes de Nadal, l'arbre havia fet cap a les golfes, i quan a la primavera l'havien cremat al pati, a les branques seques encara s'hi podien veure les restes de la nit de Nadal. «Com a mínim està justificat, perquè és el tercer diumenge d'Advent...», va pensar l'Eva.

—Senyor Schorrmann, quina mena de temps ens ha portat? Roses al desembre? On les ha aconseguit, senyor Schorrmann?

—Es diu Schoormann, mama, amb dues *os*!

—Faci el favor de donar-me el barret, senyor Schoorrmann.

Quan ja eren a la sala d'estar, que els diumenges feien servir de menjador, el Ludwig Bruhns va entrar amb la forquilla de trinxar i el trinxador. Va oferir al Jürgen el canell de la mà dreta per saludar-lo. El Jürgen es va disculpar. La neu.

—No pateixi. Tot controlat. És una oca gran, vuit quilos. Necessita el seu temps.

L'Annegret va apropar-se al Jürgen des del fons de la sala. S'havia pintat la ratlla dels ulls una mica massa negra i havia fet servir un pintallavis una pèl massa taronja. Va estrènyer la mà del Jürgen i amb un somriure conspirador li va dir:

—Enhorabona. Ha tingut molta sort: és ben maca.

El Jürgen no va tenir clar si ho deia per l'oca o per l'Eva.

Uns minuts després, es van asseure tots a taula i van observar l'au que fumejava. Al costat, col·locades dins d'un gerro de vidre, hi havia les roses grogues que havia portat el Jürgen. Semblava una ofrena funerària. La ràdio estava engegada i se sentia música de diumenge a baix volum i difícilment identificable. A sobre del bu-

fet, hi havia una figureta de Nadal de fusta en forma de piràmide que donava voltes, envoltada per tres espelmes enceses. La quarta espelma estava intacta. Al mig de la piràmide hi havia Maria, Josep i el bressol amb el nou-nat, davant de l'establia. Al voltant de la família, giraven eternament les ovelles, els pastors i els tres Reis d'Orient amb els camells. Cap d'ells arribaria a acostar-se a la Sagrada Família i el Nen Jesús no rebria mai els seus regals. L'Eva se'n va adonar quan era petita i li semblava molt trist. Així que finalment va decidir agafar el regal del rei negre i posar-lo davant del bressol. L'any següent, per les festes de Nadal, el paquetet vermell de fusta havia desaparegut i, des de llavors, el rei negre feia voltes amb les mans buides sense regal. Ningú va tornar-lo a veure. La mare de l'Eva explicava aquesta anècdota any rere any els dies abans de Nadal, quan baixava la figureta de les golfes. L'Eva tenia cinc anys quan va passar això i ja no se'n recordava.

El pare de l'Eva va obrir l'oca pel pit amb el trinxador.

—Era viva aquesta oca? —L'Stefan va mirar amb curiositat el seu pare, que va fer l'ullet al Jürgen.

—No, aquesta és artificial. Només és per menjar —va contestar.

—Llavors, jo vull pit! —va dir l'Stefan, apropant el plat al seu pare.

—Ratolinet, primer el convidat.

La mare de l'Eva va agafar el plat del Jürgen —dina-ven amb la vaixel·la de Dresden amb la sanefa de color verd— i el va donar al seu marit. L'Eva observava el

Jürgen, que, discretament, examinava què hi havia al seu voltant. Estava contemplant el sofà desgastat. La seva mare hi havia col·locat una manta groga de quadres per cobrir-ne la part més malmesa. Per al braç esquerre havia fet una manteta de ganxet. En aquell racó, sempre seia el seu pare a mitjanit, quan plegava de la fonda, i posava els peus a sobre del tamboret entapissat, tal com el metge li havia recomanat. Damunt de la tauleta, hi havia el setmanari *Der Hausfreund* obert per la pàgina dels mots encreuats, que estaven a mig resoldre. Una altra manta de ganxet protegia el televisor, un aparell molt valuós. El Jürgen va olorar el plat que la mare de l'Eva li acabava de servir i li va donar les gràcies educadament. Ella l'hi presentava de tal manera que venia especialment de gust. Mentre ho feia, les arracades dringaven. El pare de l'Eva, que s'havia tret la jaqueta blanca i s'havia posat la dels diumenges, es va asseure al costat de l'Eva. Tenia alguna cosa de color verd a la galleta. Semblava julivert. L'Eva l'hi va treure de seguida. El seu pare li va agafar la mà amb fermesa durant un moment sense mirar-la. L'Eva va empassar-se la saliva. La mirada avaluadora del Jürgen la va fer enfadar. I què, si ell no estava acostumat a això? Havia d'adonar-se de l'esforç que feien els seus pares, que eren gent honrada i encantadora.

Van començar a menjar en silenci. L'Annegret es va contenir i menjava com si no li vingués de gust. Sempre feia el mateix quan hi havia altres persones a taula. Més tard, a la cuina, s'atiparia amb les sobres i a la nit

devoraria l'oca freda al rebost. Va apropar les espècies al Jürgen i li va fer l'ullet.

—Pebre, senyor Schoooooormann? Sal?

El Jürgen va declinar l'oferiment amb educació. El pare de l'Eva en va prendre nota sense aixecar el cap.

—A casa meva no és necessari rectificar de sal ni de pebre.

—L'Eva m'ha explicat que és infermera. Treballa a l'hospital municipal? —va preguntar el Jürgen a l'Annegret, que per a ell era com un jeroglífic. L'Annegret va arronsar les espatlles, com si parlar d'aquell tema no valgués la pena.

—A quina unitat?

—Lactància.

Hi va haver una pausa en què, de sobte, van sentir que el locutor de la ràdio deia: «Avui, tercer diumenge d'Advent, l'àvia Hildegard des de Gera saluda la família de Wiesbaden, especialment el Heiner, el seu nét de vuit anys». Va començar a sonar música.

L'Edith va somriure al Jürgen.

—I vostè a què es dedica, senyor Schoooooormann?

—Vaig estudiar Teologia. Ara treballo a l'empresa del meu pare, al departament de direcció.

—Venda per catàleg, oi? La seva família es dedica a la venda per catàleg? —va preguntar el pare.

L'Eva el va mirar fixament.

—Papa, no et facis més el ximple del que ja ets!

Es va fer un breu silenci i tots van riure, fins i tot l'Stefan, tot i que no entenia per què. L'Eva es va relaxar. Ella i el Jürgen van intercanviar una mirada: «Tot anirà bé». La mare de l'Eva va exclamar:

—En aquesta casa tenim el catàleg de Schoormann, naturalment!

L'Stefan va cantar amb veu aguda l'eslògan publicitari:

—A Schoormann ho tenim. Demana-ho i venim.
Ring, ring.

El Jürgen va preguntar en to joganerament seriós:

—I ja han demanat alguna cosa? Aquesta és la pregunta més important.

L'Edith va contestar amb diligència.

—I tant. Un assecador de cabells i una jaqueta impermeable. En vam quedar molt contents. També hauríeu de tenir rentadores. No m'agrada fer compres així de grans a Hertie. Allà no et deixen decidir tranquil·la. En canvi, amb el catàleg, pots pensar-t'ho a casa còmodament.

El Jürgen va fer que sí amb el cap amablement.

—Sí, té raó, senyora Bruhns. Tinc pensat fer alguns canvis.

L'Eva va mirar el Jürgen per fer-lo sentir més segur. Ell es va aclarir el coll.

—El meu pare està malalt. Aviat ja no podrà seguir dirigint l'empresa.

—Quin greu —va dir la mare.

—Què li passa?

El pare va apropar la salsera al Jürgen, però aquest no estava disposat a donar més explicacions. Va deixar caure una mica de salsa sobre la carn.

—És boníssim.

—Me n'alegro.

L'Eva sabia que el pare del Jürgen tenia esclerosi múltiple i que cada cop anava a més. El Jürgen només

n'hi havia parlat en una ocasió. Hi havia dies bons i dies dolents, però cada cop era més imprevisible. L'Eva encara no havia conegut el pare del Jürgen ni la seva segona dona. En primer lloc calia que el promès visités els pares de la promesa. L'Eva i el Jürgen havien discutit si el primer dia ja podia demanar la seva mà. El Jürgen deia que no. Els pares de l'Eva pensarien que era poc seriós si ho preguntava com aquell qui diu només en entrar a casa seva. O, encara pitjor, potser pensarien que hi havia alguna raó que els feia tenir pressa. No es van posar d'acord sobre quan fer-ho. L'Eva mirava el rostre del Jürgen per intentar esbrinar si tenia pensat demanar-la avui al seu pare, però la mirada del Jürgen no permetia endevinar res de res. Va fixar-se en les seves mans, que sostenien els coberts amb una certa tensió. L'Eva encara no havia «estat a soles» amb el Jürgen, tal com deia el doctor Gorf. Ella ja se sentia disposada a fer-ho; a més, en realitat, ja feia dos anys que havia perdut la virginitat, però el Jürgen tenia ben clar que no havien de dormir junts abans del matrimoni. Era conservador i creia que la dona havia de supeditar-se a l'home. Quan es van conèixer, l'Eva ja havia vist que ell la tractava com si pogués veure què sentia, com si ell sabés millor que ella què li convenia. I a l'Eva, que massa sovint no sabia què volia, ja li havia semblat bé que la guiés, que la dirigís tant a l'hora de ballar com per la vida. A més a més, amb aquest casament l'estatus social de l'Eva milloraria. Passaria de ser la filla del propietari d'una fonda de Bornheim a ser la muller d'un empresari reconegut. L'Eva va sentir vertigen només de pensar-hi, però era un vertigen agradable.

Després de dinar, l'Eva i la seva mare van preparar el cafè a la gran cuina de casa. L'Annegret ja se n'havia anat. Havia de fer el torn de tarda a l'hospital. Era l'hora d'alimentar els seus nadons i, de totes formes, tampoc no tenia gaire interès en el pastís fet de crema de mantega.

L'Eva tallava el pastís típic de Frankfurt fet de capes de pa de pessic i amb crema de mantega en porcions grans i la seva mare s'ocupava de moldre els grans de cafè amb un molinet elèctric. L'Edith Bruhns mirava fixament l'aparell, que no parava de bramar. Quan el soroll va cessar, va dir:

—No fa gens per a tu, Evi. Vull dir que si penso en el Peter Kraus, ell sí que feia per a tu.

—Només perquè el Jürgen no és ros?

L'Eva tenia por. Ho tenia clar: a la seva mare no li agradava el Jürgen. I l'Eva valorava molt l'opinió que la seva mare tenia de les persones. La seva feina al restaurant havia fet que tractés amb moltíssima gent. Només amb una mirada era capaç de diferenciar les persones honrades de les que no ho eren.

—Aquests ulls negres...

—Mama, els seus ulls són de color verd fosc! Fixa't'hi bé.

—És el que penso i ets tu qui ho has de saber. No tinc res en contra de la seva família, però t'he de ser sincera, no puc fer-ho d'una altra manera, petita. Aquest home no et farà feliç.

La mare de l'Eva va abocar aigua bullent al filtre del cafè ben ple. Per l'olor que feia, era del car.

—Només pensa en ell mateix. Eva, té alguna cosa fosca.

—Això és perquè és molt observador. De fet, el Jürgen volia ser mossèn...

—Mare de Déu, només faltava això.

—Ja havia fet fins a quart curs de teologia, però llavors em va conèixer i va veure que això del celibat no ho podria suportar.

L'Eva va riure, però la seva mare no.

—Va deixar els estudis pel seu pare, perquè havia de fer-se càrrec de l'empresa, oi que sí?

—Sí.

L'Eva va sospirar. La seva mare no estava per a bromes. Totes dues van mirar com el filtre del cafè absorbia l'aigua, que bullia.

Al menjador, aquell jove amb alguna cosa fosca, el Jürgen, i el pare de l'Eva seien mentre prenién un conyac. La ràdio seguia encesa, infatigable. El Jürgen fumava un cigarret mentre contemplava la gran pintura a l'oli que hi havia damunt del bufet. Mostrava un paisatge pantanós amb el sol que es ponía tot encès al darrere d'un dic. En un prat verd, hi havia algunes vaques pasturant i, al costat d'una cabana, una dona que estenia la roba. Una mica més lluny, cap a la dreta, hi havia una altra persona de peu. Es veia poc definida, com si l'haguessin afegit més tard. Era impossible saber si era el pastor, el marit o un desconegut.

L'Stefan estava agenollat a la catifa i formava els seus soldadets de plàstic per a la batalla. Havien deixat sortir el Purzel del dormitori i jeia panxa avall sense perdre cap detall dels moviments d'aquells soldats que li passa-

ven per davant del nas. L'Stefan formava fileres llargues. Tenia un tanc de llauna amb motor de corda, que encara guardava intacte dins de la seva capsula.

Mentrestant, el pare de l'Eva estava presentant un extens resum sobre la història de la seva família al seu futur gendre.

—Sóc un foraster vingut del mar del Nord, de Juist, molt lluny d'aquí, se'm nota en el parlar. Els meus pares tenien una botiga. Hi venia gent de tota l'illa. Cafè, sucre, vidres per a les finestres... Teníem de tot. De fet, com en el seu cas, senyor Schoormann. La meua mare va morir jove i el meu pare no ho va acabar de superar mai. Ara ja fa quinze anys que ell tampoc hi és. A l'Edith, la meua dona, la vaig conèixer a l'escola d'hoteleria, a Hamburg. Això va ser al 34, quan encara érem joves. La meua dona ve d'una família d'artistes, encara que costi de creure. Els seus pares eren músics, de la filharmònica. Ell era el primer violinista i ella la segona violinista. Al matrimoni, però, era al revés. La mare de la meua dona encara viu a Hamburg. La meua dona també havia de tocar el violí, però tenia els dits massa curts. Llavors es va voler fer actriu, però l'hi van prohibir estrictament. Després va decidir que, com a mínim, volia veure món i la van enviar a l'escola d'hoteleria.

—I com van fer cap aquí? —va preguntar el Jürgen, mostrant-se amablement interessat. Havia trobat l'oca al forn bona i li agradava que el Ludwig Bruhns l'estigués posant al dia dels fets de la seva família amb tant de zel. L'Eva havia heretat els llavis molsuts del seu pare.

—La Casa Alemany era d'un cosí de la meva dona i va decidir vendre-la. Encaixava com un cul en un orinal, collons. Perdona. De seguida vam tenir clar que calia aprofitar l'ocasió i l'any 49 la vam inaugurar de bell nou. No ens n'hem penedit mai.

—Sí, un local al Berger Strasse val la...

—A la part noble del començament, sempre ho remarco, senyor Schoormann.

El Jürgen va fer un somriure tranquil·litzador.

—Però, vaja, quan vaig tenir l'incident amb l'esquena, el metge em va dir que havia de tancar-la! Li vaig deixar clar quina era la pensió que em quedaria. Ara no obrim fins a les cinc, però a la primavera s'haurà acabat aquest horari de dropos.

Es van quedar en silenci. El Jürgen es va adonar que el Ludwig volia afegir-hi alguna cosa més. Va esperar. El Ludwig es va escurar el coll, sense mirar el Jürgen.

—Sí, això de l'esquena va començar amb la guerra.

—Una lesió? —va preguntar el Jürgen educadament.

—Treballava de cuiner al camp de batalla, al front oest. Només perquè ho sàpiga.

El pare de l'Eva es va beure d'un glop el conyac que li quedava. El Jürgen es va quedar una mica sorprès. No es va adonar que el Ludwig acabava de dir-li una mentida.

Paf, paf, paf! L'Stefan havia donat corda al tanc, que avançava amb força i fent un gran escàndol per sobre de la catifa, com si fos un terreny pantanós d'un país de l'Est. Anava atropellant soldadets l'un darrere l'altre.

—Vés a jugar al passadís, nano!

Però l'Stefan només es mirava el Jürgen, que temia la sinceritat dels infants. Va pensar en les paraules de l'Eva: s'havia de guanyar l'Stefan.

—M'ensenyes el teu tanc, Stefan?

L'Stefan es va posar dret i va oferir la joguina de llauna al Jürgen.

—És gairebé el doble de gran que el del Thomas Preisgau.

—El Thomas és el seu millor amic —va aclarir el Ludwig, i es va servir més conyac.

El Jürgen va admirar el tanc com cal. L'Stefan va agafar un soldadet de la catifa.

—Mira, l'he pintat jo! És un ianqui! Un negre!

El Jürgen va fixar-se en la figureta amb la cara pintada que li mostrava l'Stefan. Tenia la cara vermella, del color de la sang. El Jürgen va tancar els ulls; aquella imatge no s'esborrava fàcilment.

—I per Nadal em regalaran una escopeta d'aire comprimit!

—Una escopeta d'aire comprimit —va repetir el Jürgen distret. Va fer un bon glop del seu got. Aquell record aviat hauria desaparegut.

El Ludwig va estirar l'Stefan cap a ell.

—Això encara no ho saps, fill meu.

—Sempre tinc tot el que vull —li va deixar anar el nen mentre se li escapava de les mans.

El Ludwig va llençar al Jürgen una mirada de disculpa.

—Per desgràcia té raó. El tenim massa consentit. No hi comptàvem per res del món, la meva dona i jo, que després de les nenes en vingués un altre.

En aquell moment va sonar el telèfon del passadís. L'Stefan va ser el primer a posar-s'hi i va deixar anar la seva contesta de sempre:

—Família Bruhns, sóc l'Stefan Bruhns. Qui mana?

L'Stefan va escoltar amb atenció i, llavors, va cridar:

—Eva, el senyor Körting! Demana per tu!

L'Eva va sortir de la cuina, es va eixugar les mans al davantal i va agafar el telèfon.

—Senyor Körting? Quan? Immediatament? Però avui estem...

Es va quedar a mitges. Va escoltar què li deia i, a través de la porta oberta, va observar els dos homes que seien a taula. Li va semblar que ja se sentien força còmodes l'un amb l'altre.

—D'acord. Ja vinc —va contestar l'Eva, i va penjar.

—Em sap molt de greu, Jürgen, però era el meu cap. He de treballar!

La seva mare va sortir de la cuina amb la safata del cafè.

—En ple diumenge d'Advent?

—Em sembla que és urgent perquè la vista és la setmana vinent.

—Bé, jo sempre dic: abans és l'obligació que la devoció.

El Ludwig es va aixecar i el Jürgen també.

—Però vostè es queda! Encara ha de tastar el pastís de crema de mantega!

—Està fet amb mantega de debò. Mig quilo! —va afegir l'Edith.

—I encara no has vist ni tan sols la meva habitació!

El Jürgen va acompanyar l'Eva al passadís. S'havia canviat de roba i ara portava un vestit jaqueta senzill que feia servir per anar a treballar. El Jürgen la va ajudar a posar-se l'abric de llana clar de quadres i va exclamar amb una desesperació fingidament còmica:

—Segur que ho tenies tot pensat. És com un examen, oi? Em vols deixar sol amb la teva família per veure si m'hi entenc bé?

—No mosseguen.

—El teu pare té els ulls vermells.

—És culpa dels analgèsics. D'aquí a una hora tornaré a ser aquí. Segur que és per la demanda de danys i perjudicis. Les peces de la màquina de Polònia que no funcionaven.

—T'hi porto? Encara acabaràs embolicant-t'hi.

—Em passen a recollir.

—T'hi acompanyo. Aviat seràs la meva promesa.

L'Eva es va posar els guants de pell d'ant que el Jürgen li havia regalat per Sant Nicolau.

—Tu ets l'únic client amb el qual m'he embolicat.

Es van mirar. El Jürgen tenia ganes de fer un petó a l'Eva. El va empènyer cap al racó del passadís, al costat de l'armari. Des d'allà, els seus pares no els podien veure. Es van abraçar, van somriure i es van besar. L'Eva va sentir l'excitació del Jürgen. Va veure a la seva mirada que la desitjava. L'estimava? L'Eva se'n va separar.

—Si us plau, avui l'hi preguntes, d'acord?

El Jürgen no va contestar.